

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεβρίου 1901. Ὁρεῖλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προσκοστέλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διασκορμμένων Ἡπειρωτῶν.

Κατὰ τὸ λῆξαν εἰκοσαήμερον διελύθησαν τὰ ἀπειλητικὰ νέφη ἅτινα εἶχον ἐπισωρευθῆ εἰς τὸν πολιτικὸν ὀρίζοντα καὶ προήγγελλον σύρραξιν μεταξὺ Ρωμανίας καὶ Βουλγαρίας, ἀπεσοβήθη δὲ ἐντελῶς ὁ πόλεμος καὶ προεκήθησαν αἱ ἐξ αὐτοῦ ὀλέθρια δι' ἀμφοτέρων τὰ κράτη συνέπειαι. Ἀμοιρα δὲ πάσης σπουδαιότητος φαίνονται ἡμῖν τὰ τηλεγραφήματα ἐκ Βιέννης καὶ Βουκουρεστίου δι' ὧν παριστᾶται ὡς ὀξυνθεῖσα ἐκ νέου ἡ κατάστασις. Οὐχ ἦτον οἱ μεταξὺ Ρωμανίας καὶ Βουλγαρίας διαφορὰ θὰ ἔχη εἰς τὸ μέλλον πολλὰς περιπλοκάς καὶ θὰ παραγάγῃ κινδύνους βεβαίους. Τὰ μίση δὲν εἶνε δυνατόν νὰ καταπαύσων οὔτε ἡ φυλετικὴ ἔχθρα· οἱ βούλγαροι ἀφρόνως ὑπεδαύλισαν πυρὰν ἡ ὁποία ἦτο σχεδὸν ἐβεβημένη καὶ ἐξῆψαν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν Ρωμάνων αἰσθήματα ἐκδικήσεως καὶ τιμωρίας. Ἐάν σήμερον κατωρθώθῃ, εἴτε τῇ ἐπεμβάσει τῆς Ρωσίας καὶ Αὐστρίας εἴτε καὶ τῇ συνέσει τῶν πολιτικῶν ἀμφοτέρων τῶν ἐριζόντων Κρατῶν, ἡ καταλῶσις τῆς συγκρούσεως, δὲν ἐπεται ὅτι καὶ θὰ ἐπανεέλθῃ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ προτέρα γαλήνη εἰς τὰς μεταξὺ αὐτῶν σχέσεις. Οἱ ρωμάνοι εἶνε πλέον ἀσπονδοὶ καὶ κεκηρυγμένοι ἐχθροὶ τῶν βουλγάρων, οἱ δὲ βούλγαροι ἐχθροὶ τῶν ρωμάνων. Οἱ μὲν θὰ ὑψώσιν τὰ ὅπλα αὐτῶν κατὰ τῶν δὲ καὶ θὰ καταβάλλωσι προσπάθειας καὶ ἀγῶνας νὰ ἀναδεχθῶσιν ὑπέρτεροι. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον δὲν ἀμφισβητεῖται καὶ κατεδείχθη ἤδη εἶνε ἡ ὑπεροχὴ τῆς Ρωμανίας καὶ ἡ ἐντελής στρατιωτικὴ αὐτῆς ὀργάνωσις εἰς ἣν καὶ μόνην κυρίως ὀφείλεται ἡ ἀναβολὴ τῆς μετὰ βουλγάρων συγκρούσεως. Ἐντὸς εἰκοσιπενταετηρίδος ὥρων δύναται, διεκήρυξεν ἡ Ρωμανία, νὰ συγκεντρώσῃ ὑπὸ τὰς σημαίας ἀπάσας τὰς ἐφεδρικὰς ταξεῖς καὶ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Βουλγαρίας. Ρῖγος διέδραμε τοὺς θρασεῖς βουλγάρους ἐπὶ τῇ πραγματικῇ ταύτῃ ἀπειλῇ. Ἀναμφιδόλως δὲ θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ἡ ἀπειλὴ ἐάν ἄλλα γεγονότα καὶ περιστατικὰ δὲν παρενεβάλλοντο. Ἐκ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἡ Βουλγαρία ἐξῆλθε συντετριμμένη ἠθικῶς ἀλλ' οὐχὶ καὶ διδαχθεῖσα, καθότι ὡς ἀναγγέλλεται ἐκ Μακεδονίας τὰ βουλγαρικὰ κομητὰτα ἐξακολουθοῦσι τὸ ἀπαίσιον αὐτῶν ἔργον τῆς δολοφονίας σημαίνοντων Ἑλλήνων· νομίζοντα ὅτι οὕτω θὰ διασπάσῃ τὴν φυσικὴν κατ' αὐτῶν ἀντίδρασιν καὶ θὰ δυνηθῶσιν νὰ καταστήσωσι τὴν Μακεδονίαν βουλγαρικὴν χώραν. Αἱ ἐν Βουκουρεστίῳ διεξαγόμεναι ἐνακρίσεις ἀποκαλύπτουσι καθ' ἐκάστην νέα γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐπιβαρύνουσι πολὺ τὸ ἐν Σόφίᾳ ἐδρεῖον Μακεδονικὸν κομητᾶτον· φήμη δὲ διατρέχει ὅτι ἐξ αὐτῶν πολὺ ἐνοχοποιεῖται καὶ αὐτὴ ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις ὡς διατελοῦσα ἐν γνώσει τῶν ἐνεργειῶν καὶ ἀποφάσεων τοῦ κομητᾶτου.

Ὁ Εὐρωπαϊκὸς τύπος δριμύτως ἐπέκρινε τὰς

ἐνεργείας ταύτας καὶ ἀπεκάλεσε τὴν Βουλγαρίαν σπείραν ληστῶν διαταρασσόντων τὴν ἡσυχίαν τῶν γειτονικῶν κρατῶν· ἀλλ' αἱ κρίσεις αὗται πῶς δὲν ἐπέδρασαν ἐπὶ τῶν Βουλγάρων, οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ συντελέσωσιν εἰς σωφρονισμόν καὶ πολὺ ταχέως θὰ ἔχωμεν συνέχειαν τῶν γεγονότων. Ἡ Πύλη ἥτις κατὰ σευτερον λόγον ἐνδιαφέρεται εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο πολὺ ἀπαθῶς παρηκολούθησε τὴν ἐξελίξιν αὐτοῦ, οὔτε ἐλαβε μέτρα αὐστηρὰ κατὰ τῶν μελῶν τοῦ κομητᾶτου τὰ ὁποῖα περιτρέχουσι τὴν Μακεδονίαν καὶ διαγράφουσιν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ζώντων πάντας ἐκείνους οἵτινες εἶνε ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν αὐτῶν. Ἡ δὲ εὐνοία δι' ἧς ὁ Σουλτάνος κατ' ἐξαίρεσιν περιέβαλε τοὺς εἰς Κων)πολιν προσελθόντας ἀντιπροσώπους τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως ὅπως παραστῶσιν εἰς τὰς ἐορτάς τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος αὐτοῦ παρέσχεον εἰς αὐτοὺς νέα δειγμάτα ἐνθαρρύνσεως καὶ ἐπιμονῆς εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ἐνεργείας· ὁδὲ πολὺς τοῦ βουλγαρικοῦ κομητᾶτου πρόεδρος, ἐνῷ εἰς Κων)πολιν οἱ βούλγαροι ἀντιπρόσωποι ἠγωνίζοντο νὰ ἐκφράσωσι δουλικώτερον τὴν πρὸς τὸν Σουλτάνον ὑποταγὴν αὐτῶν, ἐκήρυττων εἰς ἐκφωνηθέντα λόγον ὅτι σκοπὸς τοῦ κομητᾶτου εἶνε ἡ πραγματοποίησις τῆς συνθηκῆς τοῦ Ἀγ. Στεφάνου. Δύναται βεβαίως ὁ Σαράφωφ καὶ οἱ σύντροφοί του νὰ διακηρύττωσι τὰ μωρολογήματα ταῦτα πάντοτε καὶ πανταχοῦ· ἀλλ' ὑπάρχουσιν οἱ πιστεύοντες ὅτι καὶ ξένος δάκτυλος ὠθεῖ αὐτοὺς καὶ ὡς ἐκ τούτου μόνον τὸ ζήτημα λαμβάνει ποιὰν τινα σπουδαιότητα δι' ὅλα τὰ ἐνδιαφερομένα Κράτη.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τῇ 20 Αὐγούστου 1900

Ἡ ἐορτὴ τοῦ Σουλτάνου.—Ὁ λόγος τοῦ Σακελλάριου. Αἱ δημαρχικαὶ ἐκλογαί.—Ὁ μητροπολίτης Πρεβέζης καὶ οἱ οὐχέτις τινὲς περὶ μητροπολιτῶν.—Ἡ ληστεία Παγωνίου.—Τὰ ἐκ Δροβιάνης.

Ἡ Εἰκοσιπενταετηρίς τῆς εἰς τὸν Θρόνον ἀναβάσεως τοῦ Σουλτάνου ἐπανηγυρίσθη μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς λαμπρότητος. Ἡ νεκρὰ ὄψις τῆς πόλεως προσέλαβε ζωηράν τινα χροιάν, διότι ἐβλεπεσ ἀρετὴν κίνησιν ἀνθρώπων καὶ ἡκούεσ συχνόν θύρουδον ἀμαζῶν τὸν ὁποῖον ἤξανον αἱ σπάθαι βαθμοφόρων τινῶν χριστιανῶν καὶ ἐβραίων, τῶν ὁποίων ἐθιμάζες τὰς χρυσοκινήτους στολὰς ἐάν οὐχὶ τὸ κατὰ τὴν ἐπίσημον ἡμέραν ὑπερήφανον αὐτῶν ὕφος. Κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν ἡ ἀγορὰ ἐκλείσθη διότι οἱ καταστηματαρχαὶ ἐπρεπε νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν ἐνθα ἐψάλλῃ δοξολογία καὶ ὅπου ἐξεφώνησε λόγον τουρκιστὶ ὁ Χρηστάκης Σακελλάριος ἐφένδης. Ζωηρὸς ἦτο καὶ ἐνθαυς ὁ λόγος, ἀλλὰ πολὺ ζωηρότερα κατένθουσι μετέπειτα ἡ φυγὴ τοῦ πληθοῦς, τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοοῦν τὴν κατὰ πρώτην φοράν ἐν τῷ χριστιανικῷ ναφ ξένην γλώσσαν ἀπεχώρησεν ἐσπευσμένως. Πολλοὶ οἰκταὶ ἦσαν σηματοστόλιστοι· πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐφαίνοντο ἄπειρα φῶτα καὶ πυροτεχνήματα, ἀλλὰ βροχὴ βαγδαία κατέσβεσεν αὐτὰ καὶ ἔλουσεν ἐπισήμως εὐαρίθμους περιέρρους, τῶν ὁποίων τὰ ἐρυθρὰ φέσια ὑγρανθέντα καὶ ἀποχρωματισθέντα μετέβαλον τοὺς κατόχους αὐτῶν εἰς ἀληθεῖς ἐρυθροδέρμους. Ἀλλ' ἡ ψυχρολουσία αὕτη εἶνε

μηδὲν ἀπέναντι τῶν ἀγαθῶν τὰ ὁποῖα παρέχει ὁ ἀναξ εἰς τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ ὑπηκόους, τῶν ὁποίων πολλοὺς φόρους καθυστερομένους ἐχάρισεν, ἡ δὲ πόλις εὐγνωμονοῦσα πρόκειται νὰ ἀνεγείρῃ στήλην ἀναθηματικὴν μετὰ ὥρολογίου καὶ βαρομέτρου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισήμου ἐορτῆς. Οἱ διὰ τὴν στήλην ἔρανοι συνελέγησαν ἤδη.

Καὶ αἱ δημαρχικαὶ ἐκλογαὶ διεξήχθησαν μετὰ πάσης τάξεως καὶ περισκέψεως τὰς πλείστας ψήφους λαβόντος τοῦ Χαϊρῆ ἐφένδης. τὰς ὀλιγωτέρας δὲ τοῦ Χρ. Σακελλάριου ἐφένδης, ὁστις ἐκ τῶν κύτῳ ὑποψηφίων ἦλθε τελευταῖος μὲ 210 ψήφους ὀλιγωτέρας τοῦ πρώτου. Ἀλλ' ἡ ἐκλογὴ ἐξαρτᾶται παρὰ τοῦ διοικητοῦ, ὁστις βεβαιοῦται ὅτι θὰ προτιμήτῃ τὸν τελευταῖον, ἦτις τὸν Σακελλάριον. ἐν τῷ ἀτόμῳ τοῦ ὁποίου μετὰ χαρᾶς θὰ χαιρετίσωμεν τὸν πρῶτον χριστιανὸν δήμαρχον.

Ἰδιωτικαὶ ἐπιστολαὶ ἐβεβαίωσαν πολλὰς πράξεις τοῦ Μητροπολίτου Πρεβέζης καὶ Νικοπόλεως οὐ μόνον ἀξίας ὑψίστου ἐπαίνου ἀλλὰ καὶ πρωτοφανεῖς εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινοτήτων τῆς Ἡπείρου· διότι οἱ κανονισμοί, οὗς κατ' ἐισήγησιν αὐτοῦ ἐψήφισεν καὶ ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν ἡ κοινότης Πρεβέζης εἶνε τῷ ὄντι πρωτοφανεῖς εἰς τὴν Ἡπειρον τοῦλάχιστον καθ' ὅσον ἡμεῖς γνωρίζομεν. Διὰ τῶν κανονισμῶν τούτων ἡ πόλις ἐκείνη ἡ ὁποία δύναται νὰ θεωρῆται ὡς προπύργιον τοῦ ἐν Ἡπείρῳ Ἑλληνισμοῦ, ἐκτήσατο σχετικὴν εἰρήνην, ἐξησφάλισα τὰ δημόσια αὐτῆς χρήματα, περιεφρούρησε τὴν παιδείαν, ἀνέλαβε τὴν ἐλάφρυνσιν τῶν χρεῶν τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν καὶ ἐπαυσεν ἐντελῶς τὰς ἐν αὐταῖς τελούμενας καταχρήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπόμενον εἶνε νὰ συμβαίνωσιν ἐν κοινωνίαις, ἐνθα οὐδεμία ἐξασκεῖται ἐπιτήρησις· σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμοὺς τούτους, καθ' ἃ ἐκεῖθεν γράφουσιν, ἡ πόλις ἐκλέγει 12 ἀντιπροσώπους οἱ 12 δὲ οὐ-ἀντιπρόσωποι ἐκλέγουσι τὰ λοιπὰ σώματα, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσι πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς πόλεως καὶ πρὸς ὥθεισιν αὐτῆς πρὸς πρόοδον, ὅλα δὲ ἐξαμελὴ δημογεροντίαν, ἡ ὁποία εἶνε προωρισμένη νὰ ἀποτελῇ μετὰ τοῦ ἀρχιερέως τὸ ἱερὸν δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἐνδεκάζει τὰς θρησκευτικὰς ὑποθέσεις· ἐξαμελὴ ἐπίσης οἰκονομικὴν Ἐπιτροπείαν, ἡ ὁποία ἔργον ἔχει νὰ φροντίῃ περὶ τῶν κοινῶν χρημάτων, νὰ ἐπιβλέπῃ τοὺς ἐπιτρόπους τῆς ἐκκλησίας, νὰ λαμβάνῃ παρ' αὐτῶν λ[ογόν] νὰ φροντίῃ διὰ τὰ ἔσοδα καὶ τὰ χρεῖα τῶν ἐκκλησιῶν κτλ. Ἐξαμελὴ ἐπίσης ἐφορείαν, ἡ ὁποία προνοεῖ διὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα καὶ ἐν γένει διὰ τὴν παιδείαν· πρόεδρος δὲ ὅλων αὐτῶν τῶν σωμάτων εἶνε αὐτὸς ὁ Μητροπολίτης, ὁ ὁποῖος θαυμάζεται πολὺ διὰ τὸ ἀκούραστον καὶ πολυάσχολον αὐτοῦ προεδρεῖον τακτικῶς ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους σήμερον μὲν τούτου τοῦ σωματείου, αὔριον δὲ ἐκείνου καὶ μεθαύριον ἄλλου.

Προσέτι δὲ χαρακτηρίζεται ὁ εἰρημένος Ἀρχιερεὺς ὡς ἀνὴρ πολὺ ρέκτης, τιμιώτατος, ἀκέραιος, φίλος πιστὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς οἰκονομίας ὑπέρμαχος. Τῆς διοικητικῆς δὲ αὐτοῦ ἐξόχου ικανότητος φαινόταται μαρτυρίαι εἶνε ἡ λαμπρά, ἡ ἀνθηροπάτη κατάστασις εἰς ἣν κατέλιπεν τὰς κοινότητας, ὡς προηγουμένως ἐποίμανεν. Ἐν ᾧ ὅμως τοιαῦτα καὶ πολὺ ἐτι περισσότερα ἐβεβαιοῦντο ἐκ Πρεβέζης, ἐν ᾧ ἡ-

Μυῦσα φίλε διδυράβουθε
 θύμους τόνιας βραεῖς
 νά σπληνιάς νίαν δεχθῇ
 πού τήν βλέπεις κι' ἀπορεῖς

Ὁ χοχλιάς μιὰ μέρ' ἀπὸ τὴν λίμνη
 σπληνιάζοντος εὐαφροῦ

Ὁ κοχλίας μιὰ μέρ' ἀπὸ τὴν λίμνην
σαλιαρίζων ἐσύρετ' εὐπρόδους

φουτωτός, πεντημένης, αὐθάδης
σ' τὸ σπιτάλ' εἶχε γαίνη ἱατρὸς

διορισμὸς δ' ἔχων νάχη σ' τὸ χέρι
ἀπὸ τῆν πείνα κα-ήστησ οἰκτρὸς
καὶ γι' αὐτὸ εἶχ' ἀπάσῃ τῇ θέσῃ
ὁ χωρὶς πλάτειαν ἱατρὸς.

Μὴ δὲν εἶχε κιαυτὸς σαλιαρίση;
μὴ δὲν εἶχε κιαυτὸς ἐργασθῇ;
τώρα ποῦ 'λθε ἡ νίκη σ' τὸ κόμμα
εἰν' ἀνάγκη καὶ νὰ μπαλωθῇ.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΚΑ

Σύντομος ἱστορικὴ περιγραφή τῆς
ιεράς μητροπόλεως Παραμυθίας

ὑπὸ Ν. Γ. Μυστακίδου

Παραμυθία, εἶνε πόλις τῆς ἀρχαίας Ἡπείρου ὑπαγομένη ἀνέκαθεν εἰς τὸν νομὸν Ἰωαννίνων καὶ πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας. Αὕτη κεῖται πρὸς Δυσμάς τῶν Ἰωαννίνων καὶ Νότ. τῆς Παγωνιανῆς καὶ Δρυϊνουπόλεως παρὰ τὰς Δυτικὰς κλιτύας τοῦ ὄρους τῆς Παραμυθίας «Κουρύλα» ἐπικαλούμενου, διεσπαρμένη εἰς συνοικίας ἐν μέσῳ σειρῶν κήπων, δένδρων καὶ ἀναβρυτικῶν ὑδάτων, 1½ ὥρ. μακρὰν τῶν Πελασγικῶν ἐρειπίων ἐπὶ τερπνῆς σχεδὸν θέσεως, εἰς ἣν ἄλλοτε ἦν πόλις ἢ ἄλλοτε ἀρχαῖον τῆς Θεσπρωτίας, ἥτις ἄλλοτε εἶχε πολλὰς πόλεις καὶ ἐπισκοπὰς· σήμερον οὐκ ἔχει εἰμὴ μόνον τὴν ὁμωνύμον πρωτεύουσάν τὴν κυρίως Ἐκκλησιαστικὴν ἑδρὰν.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ τῆς Παραμυθίας διοίκησις ἀποτελεῖται ἐκ 5 διαμερισμάτων, ἥτοι τὸ τῆς **Παραμυθίας**, ἐν ἧ καὶ ἡ πνευματικὴ ἑδρὰ, τὸ τῶν **Φιλιππῶν**, τὸ τοῦ **Μαργαρίτου**, τὸ τῆς **Πάργας** καὶ παραφυάδος τινὸς τοῦ **Δελβίνου**. Εἰς πάντα τὰ ἐν λόγῳ διαμερίσματα ὑπάρχουσιν ἀρχιερατικοὶ ἐπίτροποι κτλ. ἡ δὲ Πάργα διείπετο ἐκκλησιαστικῶς ὑπὸ τινος ἱερέως, ὅστις ἐλέγετο Πρωτοπαπᾶς ἢ Πρωτοσύγγελος, διεξήγεν ἀνεκλήτως τὰ παρεπιμπτόντα ζητήματα περὶ τῶν ἀδείων, τῆς στέψεως, προικοσυμφώνων, διαλυτικῶν καὶ λοιπῶν ἐγγράφων, καὶ ὁ ἐπίσκοπος Παραμυθίας οὐδὲν ἕτερον δικαίωμα ἐκείνητο εἰμὴ τὸ χειροτονεῖν τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπισκέπτεσθαι καὶ ἱεουργεῖν εἰς Πάργαν ἀπαξ τοῦ ἔτους, ὅτε καὶ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ἐμνημονεύετο, ἐν δὲ ταῖς ἱεουργίαις ὅλοι οἱ ἱερεῖς τοῦ Οἴκου-μενικοῦ Πατριάρχου τὸ ὄνομα. Πρῶτον ἡ Παραμυθία ἦν ἐπισκοπὴ ὑποκειμένη ἀνέκαθεν τῇ τῶν Ἰωαννίνων μητροπόλει ὡς καὶ ἄλλαι ἐπισκοπαὶ ὑπῆγοντο εἰς τὸν τῆς Ἀρτης θρόνον κτλ. καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1895 («Νεολόγος» ἀριθ. 7770—1 Ἰουνίου 3 1895) Πατριαρχικῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐγένετο ἡ Παραμυθία μητρόπολις καὶ κατεριμνήθη ἐν τῇ Συνταγματικῇ ὑπ' ἀριθ. 74 μὲ τίτλον ἐκκλησιαστικὸν αἰετὰ μητρόπολις Παραμυθίας καὶ Φιλιππῶν» καταργουμένης καὶ τῆς αὐτοῦ ἐξαρχίας τοῦ Γερομερίου καὶ τῶν 12 χωρίων αὐτῆς ὑπαγομένων ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἱεράς μητροπόλεως Παραμυθίας καὶ Φιλιππῶν. Πρὸς τούτοις ἐδηλώθη διὰ γράμματος καὶ τῇ ἡγουμένῃ τῆς Μονῆς Γερομερίου, ὅτι τούτῳθεν ἔσται ἀπλῶς ἡγουμένος τῆς διαληφθείσης Μονῆς ἐργαζόμενος μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας ὑπὲρ τῆς ἐκασφαλίσσεως καὶ προαγωγῆς τῶν διαφορῶν κτημάτων καὶ συμφερόντων (α). Κατὰ συνέπειαν δὲ τῶν ἀνω ὑποχρεῖται ὁ μητροπολίτης νὰ μείνῃ 5 μῆνας εἰς τοὺς Φιλιππᾶς καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὴν ὁμωνύμον πρωτεύουσάν τὴν κυρίως μητροπολιτικὴν ἑδρὰν. Ἡ πράξις αὕτη ἐπεκυρώθη καὶ διὰ πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ γράμματος ὡς ἦν διὰ γράμματος ὁμοίου καὶ ἡ τῆς Βελλᾶς καὶ ἄλλων. Ἡ μητρόπολις τῆς Παραμυθίας, ἥς ὁ ναὸς σεμνύνεται ἐπ' ὀνόματι τῆς

(α) Τὰ 12 χωρία τῆς ἐξαρχίας Γερομερίου δὲν ἐδέχθησαν εἰσεῖν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πατριαρχείου· ἐπὶ οὖν εἰς τὴν Ἐξαρχίαν.

Συνταγῆς, γχιούλαγ, βυβάκια
ἀπ' ἀρρώστων δλόκερα βρόδια
ὅ,τι εὐρὴ τὰ χίφτει ὁ κοχλίας
μὰς τὰ πίσω του νιώθει δὺς πόδια

ποῦ ἀλύπητα κλωτσεῖς νὰ τοῦ δίδουν
ἀπὸ ἀρ'· δὲ λέγω οὕτῳ
τὸν κοχλίαν οὐ μὴ ἴδῃτε ζῶντα.
Αἰωνία τοῦ ἡ μνήμη. Ἀμήν.

Βύδρα.

Παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φορὰν οἱ
ἀπανταχοῦ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς
Ἡπείρου» νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν
ἀνευ ἄλλης παρακλήσεως.

Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, συγκροτεῖται ἐκ τῶν
πάλαι ποτε διαλαμφθῶν ἀρχαίων καὶ περιφανῶν
ἐπισκοπῶν, εἰς τῆς Εὐρώας, ἐν ἧ ὁ ἐπίσκοπος
Ἅγιος Δονάτος συντελέσας τσαυτὰ ἀληθῶς θαύματα,
τῆς Φωτικῆς ἢ Φωτικῆς κτλ, αἵτινες πρῶται
ἐδέχθησαν τὸν χριστιανισμόν καὶ διέπρεπον ποι-
μενόμεναι ἐκάστη ἰδίᾳ ὑπὸ ἐπισκοπῶν σπου-
δαίων· μετὰ ταῦτα κατὰ διαφοροὺς ἐποχὰς καὶ
ἰδίᾳ ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις συνεχωνεύ-
θησαν ἅπασαι αἱ ἐπισκοπικαὶ ἑδραὶ εἰς ἓνα μόνον
ἐπισκοπικὸν θρόνον ἔχοντα ἑδρὰν τὴν Παραμυθίαν,
διότι ἐκλείψαντων τῶν χριστιανῶν συνεπείᾳ
διαφορῶν μεταβολῶν ἢ ἐνεκα τῆς σμικρό-
τητος τοῦ πληθυσμοῦ μὴ δυνάμεναι νὰ χορη-
γῶσι τοὺς χάριν τῶν ἐπισκοπῶν καταβαλλομέ-
νου· φέροντες ἐγένετο πῶς ἀφορμῇ, ὅπως συγχωνευ-
θῶσιν ἡ μετατεθῶσι τῇδε κακίᾳ ὡς αἱ ἐπισκο-
παὶ Ἀετοῦ, Εὐρώας, Ἐλαίας κτλ. αἵτινες
μετετέθησαν ἢ ἠνώθησαν μετὰ τοῦ Γλυκέως,
τῆς Εὐρώας καὶ Καμυσσανῆς μετὰ τοῦ Βουθρωτοῦ
καὶ τοῦ Βουθρωτοῦ μετὰ τοῦ Γλυκέως κλπ. προήχθη
τότε εἰς μίαν καὶ γενικὴν ἐπισκοπὴν ἀπάσης τῆς Θεσπρωτικῆς
χώρας, ἥτις ἀρχεῖται ἀπὸ ποταμοῦ Ὀεολόγου.
Ἡ τῆς Παραμυθίας ἐκκλησιαστικὴ τι-
τλολογία διασώζεται εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς ἐπι-
σκόπους αὐτῆς, πρῶτον καλούμενου τοῦ ἐπισκόπου
«ὁ Βουθρωτοῦ καὶ Γλυκέως» εἰτα ἀὸ Παραμυθίας,
Βουθρωτοῦ καὶ Γλυκέως, ὑπέρτιμος καὶ ἐξαρχος
πάσης Θεσπρωτίας, νῦν δὲ ἀὸ Παραμυθίας καὶ
Φιλιππῶν μητροπολίτης κτλ. Ἡ τοσούτων ἐπισκοπῶν
συγχώνευσις ἀποδεικνύει τὴν ὀλιγανθρωπίαν αὐτῶν
καὶ ἐπομένως τὴν κατὰ διαφοροὺς καιροὺς ἐπελθούσαν
καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν αὐτῶν ὡς ἡ Ἐλαία, ἥτις
ἦν πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Ἐλαιατίδος, ἡμαρ-
τῶν καὶ Βυζαντινῶν σώζονται ἐν αὐτῇ ἐρείπια
ἄξια θαυμασμοῦ, νῦν δὲ κώμη «Καστρί» καὶ
Ἐρημόκαστρον, παράλιον μετὰ Φαναρίου καὶ Πάργας.
Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐπὶ Βυζαντινῶν ὑπῆρχεν
ἐπισκοπικὸς θρόνος, ὅστις ἔφερεν ἐκκλησιαστικὴν
τιτλολογίαν ἀὸ Ἐλαίας κτλ. Ἡ πόλις αὕτη διετήρησε
τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐπὶ πολὺν καιρὸν ὡς καὶ ἡ ἐπισκοπὴ
Ἀετοῦ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας ὑποκειμένη τῇ Ἀρτῇ
καὶ Ναυπάκτῳ καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς πρώτους αἰ-
ῶνας τοῦ σωτηρίου κηρύγματος ἐγείροντο αὐτῇ
μνημεῖα ἐπιτύμβια ἐν οἷς ἐνταφιάζοντο μετὰ
τῶν κοσμημάτων καὶ ἔθετον ἐντός τοῦ τάφου
κανὼν ἡ ἀναμμένη, καὶ ἐστέλιον οἱ συγγενεῖς
καὶ φίλοι ὀλόγυρα τοὺς τάφους μετὰ ἀνθ' ὁ-
ἀφορα κτλ. πολλὰ μάρμαρα κίωνων κτλ. τὰ ὁ-
ποῖα ἀφῆρθησαν ἢ συνετέθησαν εἰς μὴρια τε-
μάχια καὶ πολλὰ ἐχρησίμευσαν εἰς ἰδιωτικὰς οἰ-
κοδομὰς. Ἐντός τῆς πόλεως ταύτης ὄκουν
Κύκλωπες ἢ Γιγαντιαῖοι ἄνθρωποι καθὼς μαρ-
τυροῦσι καὶ τὰ ὑπερμεγέθη αὐτῶν ὀστά. Πολλοὶ
καὶ διαφοροὶ σώζονται παραδόσεις ἀνὰ τὰ στό-
ματα τοῦ λαοῦ, ὡς καὶ διαφορὰ ἐρείπια οἰκοδο-
μῶν καὶ θεμέλια ναῶν ἀξιοπεριέργων, μάλιστα
οἱ γεροντότεροι διηγούνται ὅτι εἰς Γίνας ἐκρά-
ται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ λίθου ταραστίου μέγας
θους, ὃν ἐκίλυε μετὰ δρας τοῦ τὰς δυνάμεις ἀπὸ
τὸ ἐν ἄκρον μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου. Οὐ μὴν
ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ὅσα διασώζονται ἤθη καὶ ἔθιμα
τῆς εἰδωλολατρικῆς ἐποχῆς κτλ. Ἡ Ἐλαία
περὶ ἧς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν ἦν οὐ μόνον πρω-
τεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἀλλὰ καὶ ἐπισκο-
πικὴ ἑδρὰ μετὰ πολλὰ χωρία, καὶ κατόπιν πολ-

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΡΟΜΗΘΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ
ΕΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗ

Ἀριστ. Κ. Κουρτίου

Δημητριακοὶ καρποὶ, δέρματα, καπνὰ,
κουκούλια κλπ.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανᾶ

Ὅδὸς Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου κα-
θιρότης ἀπίστευτος προθυμία ζηλευτή. Τιμαὶ ἀνα-
ταγώνισται εἶνε τὰ μόνυ συστατικὰ διὰ τὸ λαμπρὸν
τοῦτο κουρεῖο.

λῶν ἐτῶν παρέλαθεν οὕτῃ καὶ τὸ τῆς Πάργας
τμήμα, περὶ οὗ ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Ἀμα-
σείας κ. Ἀνθ.μος Ἀλεξούδην οὐδένα λόγον ποι-
εῖται ἐν τῷ χρονολογικῷ αὐτοῦ καταλόγῳ («Νε-
ολόγος» ἀριθ. 6, 804 Ἰουνίου 19, 1892). Ἐ-
τινος παραδόσεως ἐμάθομεν ὅτι εἰς τινὰ ἀμνη-
μόνευτον ἐποχὴν ἦσαν αὐτοῖσι Διονύσιος, Ἀλέ-
κιος, καὶ Κύριλλος ἢ Σωφρόνιος, οἵτινες διέ-
πρεψαν ὡς ἐπίσκοποι τῆς ἐπαρχίας ταύτης με-
τίτλον ἀὸ Ἐλαίας καὶ Πάργας. Τοῦ δευτέρου
δὲ τούτου ἡ πατρίς λέγεται πῶς ἦν ἡ Ὀχρεῖς
οὗτος ἦν ἱεροδόναχος καὶ ἐταξείδευεν εἰς Ἀν-
τιόχειαν, ἀπὸ τῆς Ἀντιόχειαν ἐρχεται χρί-
ων καὶ ἀγαλλόμενος εἰς τὴν αὐτοῦ ἐπισκοπὴν
καὶ ἀναλαμβάνει τὸ μέγα τῆς Ἀρχιερωσύνης ἁ-
ξίωμα. Ἡ ἐπισκοπὴ Ἐλαίας καὶ Πάργας ἦν ἰα-
καὶ ἐπὶ Ἀνδρονίκου ὑπηγετο εἰς τὴν μητρό-
πολιν τῶν Ἰωαννίνων. — Ὁ ἐν Παραμυθίᾳ κ.
Δημήτριος Α. Παναγιωτίδης (ἱατρὸς) παραδέ-
χεται («Νεολόγος» ἀριθ. 7, 728 Ἀπρ. 26, 1895)
τὴν μὲν ἐπισκοπὴν τῆς Εὐρώας, ἐν ἧ διέλαμ-
ψεν ὁ ἅγιος Δονάτος ὅτι ἐκεῖτο περὶ τὸ ἦδη ὑ-
φιστάμενον χωρίον Γλυκὺ, τὴν δὲ τῆς Φωτικῆς,
ὅτι ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ τῇ Παραμυθίᾳ κατὰ τὴν
ἐν ἐρείπιοις διασώζομένην ἀρχαίαν πόλιν ἐν τῇ
θέσει Λιμπόνι, καὶ ἐνθα ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος
ὁ Διάδοχος, ὁ συγγραφεὴς τὰ ἐκατὸν Κεφάλαια
περὶ τῶν πνευματικῶν τελειότητων, καὶ τῇ
Βουθρωτῶν παρὰ τὸν Πηλοδὴν λιμένα τοῦ Στρά-
βωνος. Περὶ τῆς Φωτικῆς ἢ Φωτικῆς καὶ ἡμεῖς
αὐτοὶ ἐγράψαμεν ἀρκετὰ ἐν τῇ «Ἐβδομαδιαίᾳ
τοῦ Νεολόγου Ἐπιθεωρήσει» (ἴδε διατριβὴν Ν.
Γ. Μυστακίδου ἐν τῇ «Ἐβδομαδιαίᾳ Ἐπι-
θεωρήσει») ὅτι αὕτη ἐκεῖτο εἰς Γραιστούνισ-
ταν καὶ ἐκεῖθεν ὁ θρόνος αὐτῆς μετετέθη εἰς
Μονὴν Βελλᾶς κτλ. ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἐθεω-
ρήθησαν περιττὰ ὑπὸ τοῦ κ. Δημητρίου Α. Πα-
ναγιωτίδου («Ἐβδομαδιαία Ἐπιθεωρήσεις»), ὅτι
ἐνασχολούμενος μετὰ ζήλου εἰς τὴν ἐρευναν τῶν
ἐκεῖσε ἀρχαιοτήτων, ἀνῆρσε τὴν ἰδεάν, ἡν ἔ-
χομεν περὶ τῆς Φωτικῆς, καὶ ἐθεσεν αὐτὴν ὀ-
νάμει τῶν ἐκεῖ εὐρεθειῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἄλ-
λων ἀποδείξεων («Νεολ.» ἀριθ. 6, 177 Φεβρ.
15, 1890. Αὐτόθι ἀριθ. 6, 444 Ἰανουαρ. 11
1891. Σύγγραμμα περιοδικὸν ἐν Κ) πόλει ἀὸ
Κηρυξ» τόμ. γ'. ἀριθ. 9 Μαΐου 1 1892)
ἐν τῇ θέσει «Λιμπόνι». Κατὰ συνέπειαν λοιπὸν
τῶν ἀνωτέρω ἡ Φωτικὴ μῆτε εἰς Γραιστούνισταν
ἐκεῖτο μῆτε ἐν Βελλᾷ μετεφέρθη ἀλλ' ἦν εἰς τὸ
Λιμπόνι ἐγγὺς τῆς πρωτεύουσας Παραμυθίας,
ἥτις πρῶτον κατὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα ἐκαλεῖτο
Φωτικὴ, καὶ εἰτα καταστραφείσης τῆς Φωτικῆς
ἡ Φωτικῆς ἀναδείχθη ἡ Παραμυθία πρῶτον μὲν
πολιτικὴ πόλις καὶ εἰτα ἐκκλησιαστικὴ ἑδρὰ,
ἥτις ἀντικατέστησε τὴν Φωτικὴν. Ἐπίσης καὶ
ὁ ἀρχιερατικὸς τῆς Παραμυθίας θρόνος δὲν ἦν
εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκεται νῦν ἐπὶ τῇ ἑξῆς τῆς Πα-
ραμυθίας πολὺ πιθανόν, πλησίον τοῦ Ἀλιμπο-
νίου. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ Φωτικὴ ἐξηφανίσθη καὶ
τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀπώλετο ἡ πολιτικὴ καὶ ἐκ-
κλησιαστικὴ ἑδρὰ αὐτῆς ἐγκατελείφθη διὰ τὴν
παντελὴ ἐρήμωσιν, τοῦλάχιστον οὐδὲ μικρὸν τι
χωρίον φέρον τὸ ὄνομα αὐτῆς, διασώζεται, ὡς
τῆς Καμμενίτης Π. Χ. τῆς Φοινίκης κ.τ.λ.
αἵτινες, καίτοι ἀπωλεσθείσαι, διεφυλάξαντο
ὅμως τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν ταῖς μικραῖς κώμαις,
ταῖς καὶ σήμερον τῷ ἀρχαίῳ ὀνόματι ἐπικα-
λούμεναι. (ἀκολουθεῖ)